

Viata
necunoscută
a copacilor

ALEJANDRO
ZAMBRA

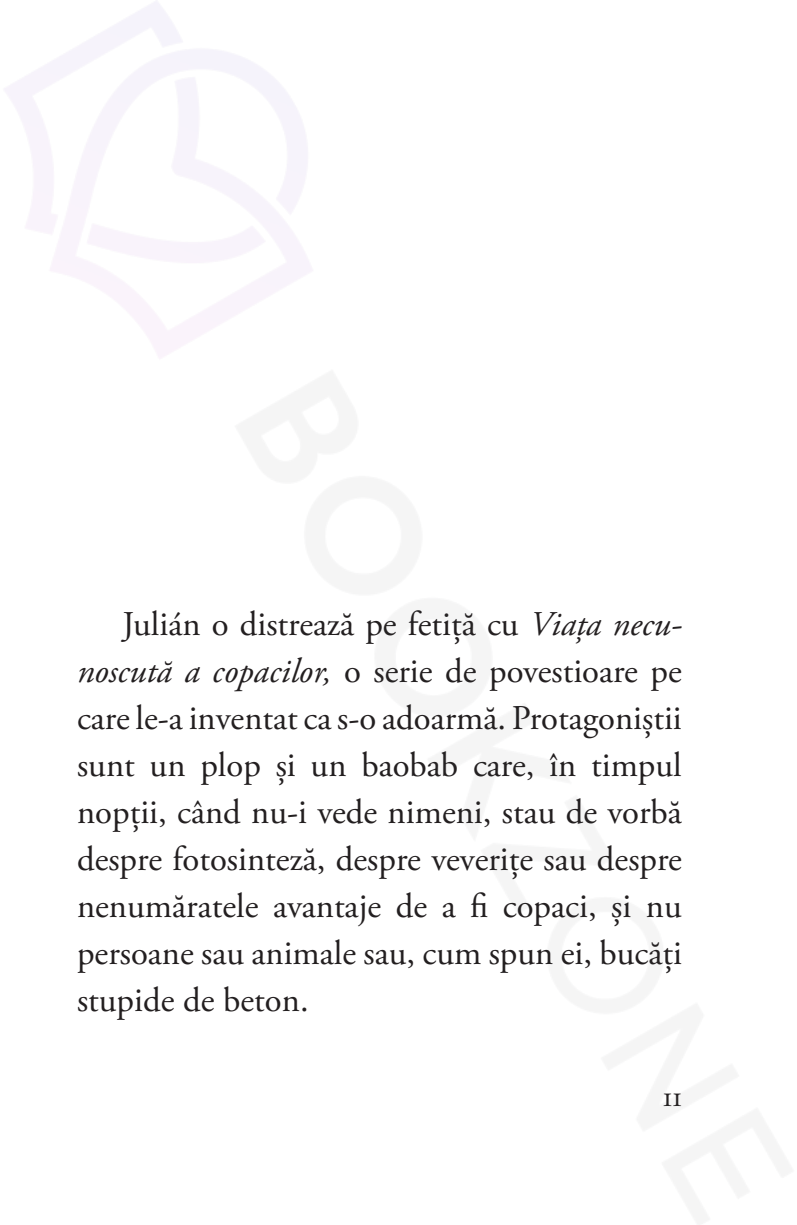

Cuprins

- I. *Sera* / 9
- II. *Iarna* / 107

BOOKZONE

Julián o distrează pe fetiță cu *Viața necunoscută a copacilor*, o serie de povestioare pe care le-a inventat ca s-o adoarmă. Protagonistii sunt un plop și un baobab care, în timpul nopții, când nu-i vede nimeni, stau de vorbă despre fotosinteză, despre veverițe sau despre nenumăratele avantaje de a fi copaci, și nu persoane sau animale sau, cum spun ei, bucăți stupide de beton.

Daniela nu este fiica lui, însă el nu și-o poate închipui altfel decât fiica lui. Sunt trei ani de când Julián a intrat în familie, căci el este cel care a venit, Verónica și fetița erau deja acolo, el a fost cel care s-a căsătorit cu Verónica și, într-o anumită măsură, și cu Daniela, care la început era destul de rezervată, dar, încetul cu încetul, și-a acceptat noua viață: Julián e mai urât decât tata, dar la fel de simpatic, le spunea prietenelor ei, care încuviințau cu surprinzătoare seriozitate, cu gravitate chiar, înțelegând, parcă, brusc, că sosirea lui Julián nu fusese accidentală. Lunile treceau, iar tatăl vitreg începea să capete loc până și în desenele de la școală ale Danielei. Este unul pe care Julián îl are, în mod special, mereu în fața ochilor: sunt la plajă, toți trei, fetița și Verónica fac turte din nisip, iar el, în blugi și în cămașă, citește și fumează sub un soare perfect, rotund și galben.

Julián e mai urât decât tatăl Danielei, în schimb, e mai tânăr; muncește mai mult și câștigă mai puțin, fumează mai mult și bea mai puțin, face mai puțin sport—nu face sport absolut deloc—și știe mai multe despre

copaci decât despre țări. E mai puțin alb la piele, e mai puțin simplu și mai greu de înțeles decât Fernando — Fernando, așa se numește tatăl Danielei, căci trebuie să aibă și el un nume, nu este ceea ce s-ar putea numi dușmanul lui Julián, nici al altcuiva. În realitate, deci, nu există vreun dușman. Tocmai aici este problema, că în această poveste nu sunt dușmani: Verónica nu are dușmani, Julián nu are dușmani, Fernando nu are dușmani, iar Daniela, cu excepția unui coleg leneș, care se scâlâmbăie tot timpul, nu are, nici ea, dușmani.

Uneori, Fernando pare o pată în viața Danielei, dar cine nu este, din când în când, o pată în viața cuiva?!

Julián este Fernando fără pată și, uneori, Fernando este Julián fără pată.

Dar cine este Verónica:

Deocamdată, Verónica este cineva care n-a ajuns încă acasă, care nu s-a întors de la cursul

de desen. Verónica este cineva care lipsește acum din camera albastră—camera albastră este dormitorul Danielei, iar camera albă este a Veronicăi și a lui Julián. Există și o cameră verde, pe care ei o numesc „a musafirilor“, în glumă, desigur, fiindcă n-ar fi deloc simplu să doarmă cineva în dezordinea aceea de cărți, de covoare și de pensule. În chip de canapea incomodă au pus un cufăr mare, în care, de câteva luni, se află depozitate hainele de vară.

Ultimele ore dintr-o zi obișnuită se petrec conform unei rutine perfecte: când Daniela adoarme, Julián și Verónica ies din camera albastră, apoi, în camera musafirilor, Verónica desenează, iar Julián citește. Din când în când, ea îl întrerupe ori el o întrerupe pe ea, și aceste interferențe reciproce reprezintă dialoguri, conversații ușoare sau câteodată importante, decisive. Mai târziu, se mută în camera albă, unde se uită la televizor sau fac dragoste ori se iau la harță—nimic serios, nimic care să nu poată fi rezolvat imediat, înainte de terminarea filmului sau până ce unul dintre ei cedează, fiindcă vrea să doarmă sau să facă sex.

Finalul obișnuit al acestor certuri este o partidă rapidă și tăcută sau una prelungită, din care mai scapă, când și când, câte un chicotit ori un geamăt. Urmează apoi cinci sau șase ore de somn. După care începe ziua următoare.

Însă aceasta nu este o seară normală, cel puțin nu încă. Nu este sigur deocamdată dacă vor mai avea o zi următoare, fiindcă Verónica nu s-a întors de la cursul de desen. Când se va întoarce, povestea aceasta se va sfârși. Dar atât timp cât ea nu se întoarce, cartea continuă. Cartea merge mai departe, până când ea se întoarce sau până când Julián va fi sigur că ea n-o să mai vină. Deocamdată, Verónica lipsește din camera albastră, unde Julian o distrează pe fetiță cu o povestioară despre viața necunoscută a copacilor.

Chiar în clipa aceasta, pierduți în singurătatea parcului, copacii vorbesc despre ghinionul unui stejar, în coaja căruia două persoane și-au scrijelit numele, în semn de prietenie. Nimeni nu are dreptul să-i facă cuiva un tatuaj, fără consimțământul acestuia, își dă cu

părerea plopul, iar baobabul este și mai emfatic: stejarul a fost victima unui lamentabil act de vandalism. Persoanele acelea merită o pedeapsă. Nu voi avea liniște până ce nu-și vor primi pedeapsa. Am să cutreier cerul, marea și pământul, pe urmele lor.

Fetița râde cu poftă, fără nici cea mai mică urmă de somn. Și pune întrebările cuvenite, niciodată doar una, cel puțin două sau trei, formulate precipitat, cu nerăbdare: ce înseamnă vandalism, Julián? Poți să-mi aduci un pahar de limonadă, cu trei linguri de zahăr? Tu și mama ați scrijelit vreodată un copac, în semn de prietenie?

Julián răspunde calm, încercând să respecte ordinea întrebărilor: vandalism este ceea ce fac vandalii, vandalii sunt persoane care produc stricăciuni din simpla plăcere de a face rău. Și da, pot să-ți aduc un pahar de limonadă. Și nu, eu cu mama ta nu ne-am scrijelit niciodată numele pe scoarța unui copac.

La început, povestea Verónicai și a lui Julián n-a fost o poveste de dragoste. În fapt, s-a cunoscut din motive mai curând comerciale.